

Brev från Colombia om den nationella strejken

Victor de Currea-Lugo | 2 maj 2021

Jag har inte skrivit till dig på länge, men jag behöver en brådsåkande tjänst: att du får reda på vad som händer i mitt land, Colombia, och att du berättar för dina grannar. Jag vet inte vad det kan vara till för, men snälla gör det. Det handlar om den nationella strejken.

Här på denna sida av havet har alla dåliga siffror skjutit i höjden. Det finns 21 miljoner fattiga; pandemin har behandlats på det värsta sättet; och fred, det som du stödde, är dödligt sårad, faktiskt har mer än 270 av undertecknarna mördats.

Ämnen i det ouppfyllda avtalet fortsätter att vara vår dagliga smärta: jordbrukspolitik, brist på politiskt deltagande, våld mot miljontals människor, frånvaron av social rättvisa och narkotikahandel, vilket är det som vi är mest kända för där ute och ger näring åt en korrupt social klass som förblir vid makten.

Jag tror att du kommer ihåg, Colombia har varit i krig i årtionden, det är en av de längsta väpnade konflikterna i världen. Här har de dödat många människor, hundratusentals, dessutom har de fördrivit flera miljoner människor ut ur sina hem och till och med mördat civila för att få dem att passera som gerillamedlemmar, av de senaste fanns det minst 6 402 under Uribes regering. 6,402!

De mest måttliga siffrorna talar om mer än 85 tusen försvunna; Med andra ord, om vi samlar ihop de tyranniska diktaturerna i Chile, Uruguay, Brasilien och Argentina, skulle vi slå dem i antal försvunna och i brutalitetsnivå.

Pandemin tjänade inte till att förena oss. Här, som i andra delar av världen, blir de rika rikare och de fattiga fattigare. Hälssystemet kan inte erbjuda rättvisa eftersom dess logik är den på marknaden.

Föreställ dig att vi i november 2019 gick ut på gatorna mot den nuvarande regeringen och att det var minst tre döda, hundratals skadade och mycket smärta, men vi vaknade som ett land. Optimismen, "cacerolazos", kreativiteten, musiken, protesten ledde oss sedan till en nationell strejk för att säga INTE MER till en regering som införde mer ekonomiska åtgärder mot de fattiga.

Så vitt jag minns hade vi aldrig i Colombia gjort en nationell "cacerolazo" eller en protest med så många människor som gick ut på gatorna, men sedan kom julen, en kort paus och slutligen kom covid-19.

Sedan 2019: från strejk till strejk

Pandemin visade det värsta av regeringen: misshandel från polisen, brist på ekonomiskt stöd till fattiga människor, prioritering av stöd till bankerna, hinder för att få tillgång till hälsovårdstjänster och mycket smärta i de fattigaste stadsdelarna i många städer.

Människor började dra röda trasor från sina fönster för att indikera att de redan hade slut på mat och mitt i ett sådant drama slog polisen ihjäl en advokat i Bogotá. Denna händelse blev utlösaren för ett socialt utbrott.

Jag kan berätta för dig att mellan den 9 och den 10 september 2020 brände människor dussintals polisstationer (som vi kallar här CAI) och det stod inte i en vandalismplan eller en urban gerillahandling. Det var människor som var trötta på övergrepp, misshandel och respektlöshet från

polisen, vilket i sin tur symboliserade eliternas övergrepp, misshandel och respektlöshet gentemot fattiga människor. I dessa händelser blev 13 dödade och mer än 400 skadade.

Och så, den 28 april 2021, återvände vi till gatorna eftersom regeringen har försökt sätta en tredje skattereform på oss för att fortsätta pressa oss och ta ifrån det lilla de fattiga har, med ursäkten av pandemin och utan att röra vid dem som har nästan allt. Men människor blev inte hörda utan utsatta, misshandlade och våldtagna.

Varje ögonblick kommer videor till mig där polisen utan någon motivering skjuter mot civila, attackerar dem eller håller dem häktade med ogrundade skäl. Som om det inte var tillräckligt har denna korrupta regering beslutat att spendera 14 biljoner pesos (ca 31.6 miljarder kronor) på krigsflygplan.

Här har vi några institutioner inom det offentliga ministeriet för att just kontrollera regeringen, såsom justitieministerns kansli, kontrollörskontoret och ombudsmannens kansli. Men dessa institutioner, liksom åklagarmyndigheten, är i händerna på presidentens vänner och det finns inget hopp om att de ska agera rättvist.

För att inte uttråka dig för mycket, så är detta summan av en klientpolitik från vissa eliter som göds av paramilitära grupper och gangsters mot ett folk som lider av en av de största sociala luckorna i världen, enligt ekonomirapporterna. Det finns ingen överdrift när man säger att det finns en tydlig klasskamp i Colombia, men som en miljardär i USA sa, det är de rika vinner den.

Och kriget mot folket fortsätter

Just nu när jag skriver till dig så kan man höra sirenerna på gatorna, från ambulanserna, från polisbilarna, helikopternas blad, skriken på gatorna, "cacerolazos" vid fönstren. Jag vet inte om du kan föreställa dig det, det är som en militärkupp men utan fasaden på en militärkupp.

Våldet kommer inte bara från de senaste dagarna, bara i år är det 32 massakrer i hela landet och under de två första åren av den nuvarande regeringen hade 573 sociala ledare och människorättsförsvare redan mördats.

I Pasto till exempel, omvandlade de ett idrottscenter till ett interneringscenter. Det finns åtminstone en kvinna som har våldtagits av polisen och väldigt många fall av människor som har blivit av med ögonen till följd av polisens misshandel, skottsårade och otaliga människor som har försvunnit.

Här är vi ensamma, det internationella samfundet såsom Lima-gruppen, som är så bekymrad över vad som händer i Venezuela, har inte sagt något om vad som händer i Colombia och kommer inte heller att säga det. USA som tror sig vara väktare för världens demokrati, har också hållit tyst och Joe Biden, som för många naiva människor var hoppet, talar inte.

Europeiska unionen och andra länder som hjälpte till att säkra undertecknandet av fredsavtalet idag är begränsade i sina krav på genomförande, och de blir bristfälliga jämfört med vad som händer.

Jag erkänner att jag inte vet vad som kommer att hända imorgon, det är möjligt att allt kommer att återgå till det normala så som det hände i november 2019 och i september 2020 eller att saker fortsätter att växa. Landets lastbilsförare har redan beslutat att blockera vägar, ursprungsbefolkningen marscherar mot Cali och det verkar som om landet håller på att explodera.

Det är möjligt att denna regering kommer att skapa en egen statskupp för att kunna stanna kvar vid makten i många år till. Det är möjligt att militären kommer att prova lite manövrering, även om här inte finns någon militaristisk kupptradition. Det är möjligt att samma eliter bränner Duque-kassetten och presenterar sig som frälsare av vad de själva har orsakat.

Regeringen bestämde sig precis för att ta armén ut på gatorna. Varje dag går Uribe och Duque ett steg längre för att sätta eld på landet och sedan cyniskt presentera sig som alternativet för att rädda oss.

Vi väntar på vad oppositionsledarna säger, de som kallas här för "Coalition of Hope" och "den historiska pakten", som naturligtvis kallas för att främja en förändring med resten av landet så som de modiga ursprungsbefolkningen i Cauca, bland många andra samhällen.

Många av oss tror redan att skattereformen gick i bakgrunden, vad som behövs diskuteras är vart landet är på väg, och inte bara återvända till dagen innan protesterna, som om ingenting hade hänt.

Men varje beslut som fattas kan inte ignorera skattereformen, inte heller polismissbruk, social ojämlikhet och framför allt dödsfall och skador som ökar. Det handlar inte om att kräva lugn så att allt blir som förut, det skulle vara ett fruktansvärt svek. Det handlar om att göra en kallelse för landets befolkning så att det blir en verklig förändring, om inte nu, kommer det inte att ske på decennier.

Jag vet inte varför jag berättar allt detta för dig, varför jag skickar dig detta brev, men det är möjligt att om du eller dina grannar vet om detta som händer kan ni ge oss en hand så att alla vet varför vår nationella strejk fortsätter. Stor kram till dig.